

Groninger Slenke Duivenclub

Naar aanleiding van een ingezonden stuk d.d. 21 Januari 1953 van de heer S. Verheij te Deventer en in verband met een daarop volgend schrijven d.d. 4 Februari 1953, van de heer M. J. C. van Meteren te Nijmegen, met als onderwerp „Zijn wij niet op de verkeerde weg met de Groninger Slenke Duiven?” antwoord ik kortaf: neen. Ik zal trachten in mijn schrijven waar te maken, dat het niet de schuld van de duiven maar van de fokkers is. Ik ben een Groninger Slenke Duivenfokker van bijna 76 jaar en op de leeftijd van ruim 10 jaar kreeg ik het eerste paar roodbleke Groninger Slenke Duiven, terwijl ondergetekende op 18-jarige leeftijd reeds 8 paar Slenken had in alle bestaande 7 kleurslagen. Ook in die tijd fokte men wel tamelijk grote en zware Slenken, maar als men die dan weer paarde met 'n iets kleinere doffer of duif dan was de fok wel weer goed van model en grootte. Men behoefde in die jaren niet met zoveel angst als thans een doffer of duif aankopen, want toen waren de Groninger Slenke Duiven zeer goed van kleur met holle rug en holle staart, kort van model met brede borst en zwaarhangend. Men had nooit een vogel met verkeerde en te lange nerfveren of een foutieve snavel wat thans wel voorkomt.

Tijdens de bezetting 1940—1945 heeft de bezetter zowel ten plattelande als in de steden de Groninger Slenke Duiven uitgeroeid en afgeslacht; de pootjes en ringen der vogels moesten bij de politie of de burgemeester worden ingeleverd. Op gevaar af voor hun eigen leven lieten sommige Gron. Sl. Duivenfokkers enige paren onderduiken en zowaar ook te Groningen had dit plaats. Wegens gebrek aan materiaal tijdens de bezetting kruiste men een Gelderse Slenk met een Groninger Slenk of kruiste men een Holle Krop-

per met 'n Groninger Slenk. Bij kruising van Gelderse Slenk met Groninger Slenk werden de vogels veel te groot, verdween de holle rug, de nerfveren werden langer, de rug geheel vlak, zodat een zo gefokte vogel als hij vliegt niet werkt, niet hol in de rug is en tengevolge daarvan het kopje niet meer tussen de schouders geheel achterover gebogen houdt maar het kopje recht voor zich uitsteekt alsof er 'n Hagenaar vliegt. Dat is de grootste fout, die een Groninger Slenk kan hebben, daar dan het sierlijke en elegante werken van de duif verdwijnt. In de regel gaat de holle staart van zo'n gefokte vogel geheel verloren. Iedere Gron. Slenke Duivenfokker moet vermijden, dat hij fokt met duiven, die een vlakke rug hebben, want dat gaat van kwaad tot erger, men bederft dan het gehele ras.

Nu de fok met Holle Kroppers en Gron. Slenk. Dit gebeurde veelal met rood, geel en wit en zo, maar dan verliest de vogel zijn holle staart geheel en krijgt enigszins ballon, wat men dan bij de Slenken wel blazen noemt. De Groninger Slenk gaat hierdoor geheel verloren en lijkt meer op een Holle Kropper dan op een Groninger Slenk. Ik kan hiervan voorbeelden noemen.

Als iedere Groninger Slenke Duivenfokker ophoudt met die onjuiste kruisingen en als iedere fokker van de Gron. Slenk de vlakke duiven vermijdt, dus fokt met zuivere holle vogels, dan is het resultaat ook wel goed, maar de fokker kijkt veelal naar de kleur en naar zwaar model, wat altijd niet goed is, want dan is meermalen de rug van zo'n vogel nog vlak.

Ik dacht, dat de heren Verheij en Van Meteren nu wel enigszins tot andere gedachten zullen zijn gekomen en inzien hoe en waarom de Groninger Slenke Duif in alles is achteruitgegaan. Nogmaals: het ligt niet aan de duif, maar aan de fokker.

En nu heer S. Verheij: de club bestaat 11 Maart 1953 nog maar slechts 6 maan-

den. In Uw schrijven zegt U: Het moet een landelijke vereniging zijn, en de contributie van 5 gulden is veel te hoog, daar komt bij 1 gulden R.v.B. en 1 gulden N.M., dat is dan al 7 gulden plus de gelden voor inschrijving van de vogels naar de tentoonstelling. Het is veel te duur. Donderdag 5 Maart 1953 hebben wij een vergadering gehad en daar is besloten, dat als de Gron. Sl. Duivenfokkers in den lande zich opgeven als lid der club en de contributie hebben betaald, dan zullen wij de Raad van Beheer onmiddellijk verzoeken om de naam van de club te veranderen in De Nederlandse Groninger Slenke Duiven-Bond" en dan kunnen wij verder gaan praten. Maar zodra dit niet plaats heeft, gaat Groningen niet over een nacht ijs.

Juist toen ondergetekende het bovenstaande wilde afsluiten ontving hij „Avicultura" van 4 Maart en las daarin een ingezonden schrijven van de heer G. Dalenoord aangaande de Groninger Slenke Duiven. U, heer Dalenoord, begrijp ik helemaal niet. Zoals reeds boven aangehaald, bestaat de club nog maar 6 maanden en is de eerste clubshow gedurende de Kerstdagen 1952 te Groningen gehouden. Moesten wij die eerste show mogelijk in Enschede gaan houden? Als wijlen de heer Jan Meijering jaren geleden te Groningen was, dan kwam hij in gezelschap van wijlen de heren H. Niemeijer, L. Houttuin en H. van Wolde altijd bij mij thuis. Weet U wel, heer Dalenoord, waarom wijlen de hr J. Meijering altijd te Groningen op de tentoonstelling exposeerde? Omdat Groningen zijn grootste afzetgebied was, waar plm. 40 Groninger Slenke Duivenfokkers woonden. Elk jaar stuurde wijlen Jan Meijering 20 à 30 Gron. Slenke Duiven naar wijlen de heer H. Niemeijer, die tegen elk aannemelijk bod te Groningen moesten worden verkocht. Groningen, 9 Maart 1953

De Secretaris, Tj. PEKELDER
Meeuwderweg 44a